

Izhaja v ponedeljek in petek
popoldne.Stane mesečno Din 7—,
za inozemstvo Din 20—.
Račun pri poštno-čerkovnem
zavodu št. 10.666.

Novo Doba

Redakcija in uprava: Celje,
Strossmayerjeva ulica 1,
pritličje, desno.
Rokopisi se ne vračajo.
Oglasi po tarifu.
Telefon int. št. 65.

Predpisi glede prostora in dneva objave oglasov se uvažujejo le po možnosti. — V tekstnem delu uvrščene notice s številkami so plačljive.

Štev. 64.

Celje, ponedeljek 10. avgusta 1931.

Leto XIII.

Janko Lešničar v poslednjem domu

V petek 7. t. m. je nastopil tragično preminuli Janko Lešničar svojo zadnjo pot. Po prevozu iz Beograda v Celje so prepeljali krsto s preostalimi zemskimi ostanki v celjsko stanovanje Janka Lešničarja v Zvezni tiskarni in ga med številnimi venci, cvetjem in zelenjem položili na mrtvaški oder. Ves dan so prihajali številni prijatelji in znanci, da se poslovijo od dragega pokojnika. Težko prizadeta rodbina je prejela mnogo sožalnih brzojavk in pisem iz raznih krajev države, med njimi tudi naslednje sožalno pismo prometnega ministra g. inž. Laze Radivojeviča:

»Spoštovana gospa! V težki nesreči, ki je zadela Vas in rodbino in ji prizadela težek udarec s smrtjo Vašega dobrega soproga in očeta, Vas prosim, spoštovana gospa, da sprejmete moje globoko sožalje.«

Ob 17. se je zbrala pred Zvezno tiskarno velika množica pokojnikovih prijateljev in znancev, zastopnikov oblastev, uradov, korporacij in društev ter mnogo prebivalstva iz mesta in okolice. Po cerkvenih molitvah, ki jih je opravil opat g. Jurak ob asistenci dveh duhovnikov pri vходу v poslopje, so zapeli združeni celjski pevci »Narodno nagrobnico«. Nato je krenil žalni sprevod po Strossmayerjevi in Vodnikovih ulici, Kralja Petra in Mariborski cesti skozi Gaberje na okoliško pokopališče, kjer spi že toliko velikih Celjanov večno spanje. Za križem je igrala celjska železničarska godba žalne koračnice, za njo pa so korakali Sokoli iz Celja in Žalca v krojih s praporoma in duhovščina. Za vozoma z venci in krsto je stopal pokojnikov sivolasi 78 letni oče, soproga, sinček Janko, sestra in drugi sorodniki, dva zastopnika Oblastne zadruge za poljoprivredni kredit iz Čuprije, eden izmed njih v šumadijski narodni noši, ter ostali številni pogrebci. Med potjo so začele padati iz temnih oblakov, ki so kakor gosta žalna koprena prepregli vse nebo, težke kaplje kakor pogrebne solze,

posvečene spominu velikega pokojnika.

Ko so nosilci postavili krsto na tla ob odprtem grobu na novem delu okoliškega pokopališča, sta pristopila zastopnika iz Čuprije in po srbskem običaju poljubila krsto. Po žalnem obredu so pevci med naraščajočim nalivom zapeli »Blagor mu«, nato se je poslovil stari prijatelj Janka Lešničarja, g. upravitelj Ivan Prekoršek od pokojnika z naslednjimi besedami:

»V časih, ko ves svet z nemirom in strahom zre v negotovost prihodnosti, odhajaš od nas za vedno — Ti zlata duša Janko, živa podoba zdravja, sile in veselja do ustvarjanja dela. Padel si kot žrtev zločinškega dejanja ljudi, ki za Judežev srebričke prodajajo domovino ob podpori in pomoči onih, ki jim v letih svetovne vojne ni uspelo, da nas iztrebijo z naše zemlje in da jim napravimo prosto cesto za uresničenje njihovih vekovnih ciljev.

Kakor da je bilo šele včeraj, tako živo in svetlo mi stopajo pred oči spomini, ko smo se, dragi naš Janez, pred 30. leti spoznali v mariborski gimnaziji. Bil si izmed onih mnogih, ki nam jih je dala slovenska kmečka hiša iz solčnih Slovenskih goric. Zlata mamica in skrbni oče sta Ti dala na pot v življenje polno skrbi in ljubezni in onega nezrušljivega zdravja in vere, ki Te je vodila preko vseh viharjev Tvojega trdega, borb in trpljenja polnega življenja.

Po končanih študijah v Mariboru si šel za kratko dobo na visoke šole na Dunaj, ali usoda toliko drugih slovenskih študentov je prisilila tudi Tebe, da si dal študiju slovo in se povrnil v domovino na delo. Leta 1906. Te vidimo že pri nas v Celju v ospredju vsega javnega življenja. Bil si novinar — prosvetni delavec. Globoko poznavanje gospodarskih in duševnih potreb naroda, predvsem slovenskega sela, prežeto z ono globoko resnično ljubeznijo do slovenske zemlje, ki ne more biti naučena, ki

je prirojena iz tajne prsi kmečke matere in znoja slovenske kmečke zemlje sinu kmeta te zemlje, je bilo v Tebi.

Iz te ljubezni, Janko je vzrasla Tvoja velika sila, vsa moč Tvojega silnega duha in talenta, ves oni samorasli ponos sina slovenske kmetije, ki ni klonil pred nemškim in ponemčenim meščanstvom tedanjih mest in trgov na Slovenskem.

Bil si novinar v dobi, ko je bil slovenski novinar v prvi vrsti učitelj, vzgojitelj in buditelj naroda, njegov vodnik v trpljenju in veselju. Bil si novinar po milosti božji, poučeval in vzgajal si narod s svojimi globoko zasnovanimi članki, mi vsi smo v tem s Teboj živeli in rasli. Bil si skromen in živel si priprosto in skromno. Kot prosvetni delavec in ljudski govornik si slovel po vsem Slovenskem Štajerskem, saj pa tudi ni bilo večjega ali manjšega kraja, kjer nisi nastopal. Ko Te že davno več ne bo, ko bodo leta zabrisala in zatemnila Tvoj spomin, bo v nas in v slovenski vasi še vedno živel spomin na Tebe, ki si nam bil v tistih lepih in velikih časih od Boga poslan delavec in voditelj.

Ko je vihar vojne zatrl vse slovensko javno in novinarsko delo, si posvetil vse sile in življenske izkušnje gospodarskemu združnemu delu. Mnogo uspehov si dosegel na tem polju, prihranjena pa ti tudi niso ostala težka razočaranja, ki v javnem življenju ne prizana šajo nikomur, kdor dela na širokih osnovah življenja in organizacije naroda.

Z združnim delom si ustvarjal tesne vezi s hrvatskim in srbskim delom našega naroda. Iz idejnega Jugoslovena si postal resničen in praktičen Jugosloven. Domovina Te je poklicala na odgovorno mesto ravnatelja Oblastne zadruge za poljoprivredni kredit v Čupriji. In ko si nam pripovedoval o lepota srbskega sela in vrlinah srbskega seljaka z ono vročo ljubeznijo kakor o belih hramih svojih Slovenskih goric, smo bili s Teboj vred srečni, bili smo ponosni na Tebe, saj si v nas potrdil vero, da je Jugoslavija ena in enotna, da smo vsi si-

polzela solza na zgubano lice, ko je zagledal celo škatljo cigar, pogladil si je brado, ki je od zadnjega mojega obiska neverjetno osivela, nato pa me je potrepil po rami in dejal:

»Veš kaj, to vzameva s seboj k Grenadirju, tam imava vsak popoldan z Jankom Lešničarjem vojne posvete, silno se bo razveselil. Tri dni že nisva kadila, lahko si predstavljaš, kaj je to...«

Pa sva šla. Tisto znano pot preko kapucinskega mostu doli po Bregu, na levo bistra Savinja, pred sabo sivo skalovje celjskega gradu, mimo Radeja in Ploja na prijazni griček pri savinjski brvi, kjer je bila takrat Jezernikova gostilna »Grenadir« — pozdravljena, ljuba, znana pot, polna mladostnih spominov! Zavila sva na griček. Že od daleč sem zagledal Janka, sedečega pod senčnatim drevesom, četrtinko vina pred sabo. Ni naju zapazil, zamisljen je gledal v kozarec in šele ko sva stala prav ob njegovi mizi in je zažvenketala moja sablja, ki se mi je zaplela med noge, je dvignil glavo. Razjasnil se mu je obraz, ko je za-

plazili negotovih korakov strašni živi okostnjaki ter brskali po smetišču, iskali odpadkov in hlastno glodali kosti, ki so jih pravkar zmetali tja kuharji iz oficirske menaže. V prvem nadstropju oficirskega trakta pa so se šibile mize, polne vsega najboljšega, pokale so šampanjske steklenice, razlegalo se je petje in pijane »usmiljenke« so uganjale orgije in bakanale, dočim so ranjenci in bolniki zaman klicali in čakali, da jim prinese kdo kozarec vode.

V tej grozni dobi najhujše krivice se mi je posrečilo, da sem se za dva dneva iztrgal iz tega pekla in prišel v Celje, da obiščem mater in očeta. Vedel sem, da stradajo — kdo ni stradal takrat v zaledju? V naglici sem si nabasal ročni kovček z najboljšim pecivom in drugimi jestvinami, še dve buteljki sta imeli prostor in škatlja Operas-cigar za očeta, v žepe pa sem si nabasal cigaret, da bo zadostovalo zame in še za koga, ki ga bom našel v Celju.

Nepopisno je bilo veselje, ko sem odprl doma svoj kovček, očetu je pri-

Kvaliteto
veliko izbiro, vedno
nove moderne
vzorci in nizke cene
nudi manufakturna in modna rogovina
Miloš Pšeničnik, Celje

novi te zemlje povsod v širni Jugoslaviji doma.

Drugi Janko, bil si prijatelj, kakor jih ni, sovraštvo Ti je bilo tuje, sovražnikov nisi imel. V imenu vseh celjskih kulturnih in nacionalnih društev hvala za vse veliko delo in žrtve, ki si jih vselej z veseljem doprinašal. V imenu prijateljev hvala in poslednji iskren pozdrav v slovo! Počivaj v miru v domači zemlji — slava Tvojemu spominu!

V imenu upravnega odbora Oblastne zadruge za poljedelski kredit v Čupriji se je poslovil od pokojnika član uprave g. Živko Petrovič, v imenu uradništva pa glavni knjigovodja g. Svetislav Janković. V globoko občutenih govorih sta omenjala pokojnikove velike zasluge za združništvo sploh in še posebej v Šumadiji, njegovo slovensko zavest, blago srce in plemenitost.

Po njunih govorih sta se nad odprtim grobom poklonila oba sokolska prapora, nato pa so začele padati na krsto grude zemlje.

Pogreb je pokazal, kako veliko priljubljenost in spoštovanje je užival nepozabni Janko Lešničar in kako splošna je žalost, ki jo je povzročila vest o njegovi mučeniški smrti.

Mučeniki za narodno in državno edinstvo utrjujejo našo slovo in silo. Med temi mučeniki je sedaj tudi Janko Lešničar. Slava in večnaja mu pamjat!

Ali ste si že nabavili
roman „BRATA GORDEJEVA“,
ki je izšel v naši založbi?

gledal očeta, koj nato pa je postal spet resen, zapazivši mojo uniformo. Vkljub temu je vstal in se mi hotel predstaviti. Tedaj pa se je naenkrat ves njegov obraz izpremenil v en sam prisrčen, solnčen smeh, razširil je roke, me objel in stisnil k sebi...

»Saj to si ti! Saj to si ti!«

Dolgo me je držal v objemu, potem mi je krepko stisnil roko in mi globoko pogledal v oči.

»Samo v oči pogledam takemu, ki nosi to uniformo, veš, pa koj spoznam, če je naš ali ni... Dvojni so, ki nosijo to suknjo — enim je v ponos, drugi jo preklinjajo in čakajo, da napoči dan! Tudi ti čakaš, ne more biti drugače: očetov sin si in tudi jaz sem kanil svoje dni nekaj strupa v tvojo dušo... Mislim, da tvoji komandanti še niso iznašli dovolj močnega protistrupa in ga tudi ne bodo, ne zate, ne za druge, ki ste bili v moji šoli... Pozdravljen!«

Še enkrat mi je stresel roko, nato smo sedli.

»Ponudil bi ti kozarec, pa je prazna steklenička. Veš, ga pijemo bolj po

Mr. Fedor Gradišnik:

Zgorelo srce

(Janku Lešničarju v spomin)

V času najhujšega stradanja, ko bi bil za cel kup srebrnih kron zaman iskal deset krompirjev in si dobil za paket tobaka komaj še prgišče koruzne moke — v tem prokletem času trpljenja, kletev, zatajevanega gneva, stisnjenih pesti, ogabnega izdajstva in pekočih solz, sem služil svoja vojna leta v enem onih znanih avstrijskih »feldšpitalov«, kjer so bila skladišča polna navadnim zemljanom že skraj neznanih predvojnih dobrot, namenjenih zdravim zafrontnim oficirjem in njih ljubim, za vojake-bolnike pa se je v velikih kotlih kuhala proslula čorba iz slavnega »Kaiser Karl-Truppenkrauta«, brez soli in zabele. Živi mrlički so ležali na trdih slamnjačah, steklene oči so brezizrazno strmele v strop, suhe, brezbarvne ustnice so se spakovale, ktele, molile in prosile Boga, da naj že pošlje rešitev — tako ali tako... Za barakami, kjer so imeli svoj kvartir bolni ruski ujetniki, so se

DOMAČE VESTI

Prihodnja številka »Nove Dobe« bo izšla izjemoma že v četrtek 13. t. m. popoldne.

d Odkritje spomenika Miroslavu Vilharju na Planini. Včeraj popoldne so na Vilharjevem trgu na Planini na Notranjskem ob veliki udeležbi zastopnikov oblasti, društev in prebivalstva slovesno odkrili spomenik skladatelju Miroslavu Vilharju, ki je bil rojen 7. septembra 1818. na Planini in umrl v juliju 1871. na Kalcu. Novi spomenik stoji pred Vilharjevo rojstno hišo.

d Sprememba uradnih ur v državnih in banovinskih uradnih. Kr. banska uprava dravskih uradnih razglašala, da so v uradih banske uprave dravske banovine ter v uradih podrejenih držav. upravnih oblastev kakor tudi državnih in banovinskih zavodov uradne ure zopet od 7.30 do 12.30 in od 16. do 18., ob sobotah pa od 7.30 do 13.30.

d Pocenitev sadja v — Zagrebu. Zagrebška mestna občina je z namenom, da doseže znižanje cen sadja na zagrebškem trgu, v četrtek postavila lastne stojnice na trgu in začela prodajati sadje po cenah, v katerih so vračunani le režijski stroški. Prvovrstne hruške in jabolka so prodajali po 2 Din kg. Sadje je bilo že ob osmih zjutraj razprodano. Grozdje so prodajali na stojnicah tržnega nadzorstva po 2'50 do 4 Din ceneje, nego so ga prodajale branjevke. Ali bi ne bilo dobro, če bi si tudi celjska in druge slovenske mestne občine vzele zagrebško za vzgled?

d Umrl je v četrtek 6. t. m. zavečer v Laškem pri Celju v 76. letu starosti g. inž. Adolf Widra, upokojeni ravnatelj premogovnika v Hudi jami pri Laškem. Pokojnik je bil odlični rudarski strokovnjak in splošno priljubljena osebnost. Po rodu je bil Čeh. Bodi mu ohranjen blag spomin!

d Novi potni listi. Ministrstvo za notranje zadeve je predpisalo nove knjižice za potne liste. Po naredbi ministrstva bodo izdajale upravne oblasti v vsej državi nove knjižice za potne liste začeni od 1. septembra, ko stare knjižice izgubijo veljavo. Po sporazumu med ministrstvom za notranje zadeve in ministrstvom za zunanje zadeve bodo kraljevska poslaništva v inozemstvu začela izdajati nove knjižice v evropskih državah začeni od 1. septembra, v ostalih pa od 1. oktobra.

d Sestanek maturantov mariborskega učiteljskega iz 1. 1880. do 1882. v Laškem. V soboto 8. t. m. se je vršil v hotelu Tadina v Laškem pristrčen tovariški sestanek maturantov mariborskega učiteljskega iz 1. 1880., 1881. in 1882. Sestanka so se udeležili naslednji upokojeni nadučitelji: gg.

Vinko Jug iz Maribora, Matej Kavčič iz Studencev pri Mariboru, Ivan Porekar iz Maribora (nekdanji učitelj 2. t. m. tragično preminulega ravnatelja Janka Lešničarja), Martin Runovc iz Slovenjgradca in Ivan Smolnikar iz Zavrčja pri Šoštanju. Nadučitelj v p. g. Franc Megla od Sv. Lenarta v Slovenskih goricah se zaradi bolezni ni mogel udeležiti sestanka, nadučitelj v p. g. Ivan Zotter z Gomilkega, ki je lani predlagal Laško za letošnji sestanek, pa je umrl pred dvema mesecema.

d Ustanavljanje pašniških in gozdnih združenj. Pri pristojnih okrožnih sodiščih so bile vpisane še naslednje pašniške in gozdne zadruge: v Činčatu, Lučah, Št. Petru na Medvedjem selu, Kozjem, Imenem, na Ljubnem, Donački gori in Smartnem ob Dreti, pri Sv. Križu pri Rogoški Slatini, na Tinskem, v Sevnici, Olimju, Rušah, Št. Janžu na Dravskem polju, Št. Lenartu nad Laškim, pri Sv. Bolfenku pri Središču in v Črni pri Prevaljah.

d Zbornica za trgovino, obrt in industrijo v Ljubljani opozarja tvrdke, ki se obračajo nanjo s prošnjami za izdajo carinskih potrdil, nadalje potrdil glede oprostitve skupnega davka, potrdil za udeležbo na licitacijah, svedočb o poreklu robe, potniških legitimacij itd., da morajo vlagati svoje prošnje odnosno prositi za izdajo navedenih potrdil najkasneje do 11. dopoldne, kadar želijo, da se jim potrdila izdajo že istega dne. Ta potrdila morejo potem dvigniti že ob 5. popoldne v zborničnem ekspeditu. Potrdila, za katerih izdajo bi tvrdke prosile po 11. dopoldne, more zbornica izdati šele naslednji dan.

d Pri pomanjkanju teka, kislem vzpehavanju, slabem želodecu, leni prebavi, črevesnem zagatenju, motnjah presnavljanja, oprišču, srbečici osvobodi naravna »Franc Jožefova« voda telo vseh nabranih strupov gnilobe. Že stari mojstri vede o zdravilnih sredstvih so priznali, da se »Franc Jožefova« voda obnese kot povsem zanesljivo sredstvo za iztrebljenje črevesa. »Franc Jožefova« voda se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in specerijskih trgovinah.

d Dunajska vremenska napoved za torek 11. avgusta: Kmalu bo zopet lepše in polagoma toplejše vreme.

Celje in okolica

c Dr. Ciril Žižek o eksploziji v brzovlaku pri Zemunu. Gosp. dr. Ciril Žižek, načelnik oddelka za tujski promet v ministrstvu za trgovino in industrijo, ki se je vozil v nedeljo 2. t. m. zvečer v istem kupeju s tragično preminulim Jankom Lešničarjem v Beograd in dobil pri eksploziji peklen-

skega stroja težke poškodbe, je v beograjski bolnici popisal nekemu novinarju strašni dogodek sledeče: »Bil sem na neki konferenci v Splitu. Ko sem se vračal, sem se ustavil v Zagrebu. V zadnjem hipu sem prihitel na kolo-dvor, kjer me je opazil prijatelj Lešničar in me pozval, naj prisedem v njegov kupe. Tako sem prišel v nesrečni monakovski vagon, ki je imel polovico kupejev prvega razreda, »polovico pa drugega razreda. Z Lešničarjem sva sedela v kupeju prvega razreda sredi vagona, tako da sva bila s hrbtom obrnjena k steni, ki je ločila naš kupe od prihodnjega kupeja drugega razreda. Lešničar je sedel pri oknu, jaz pa na isti strani ob vratih. Ker se je bližal Beograd, sva pripravila prtljago, potem pa se zopet razgovarjala. Npadoma je grozansko počilo, danje pa ne vem nič več jasno. Spominjam se le še, da sem z glavo udaril v nasprotno steno kupeja, v naslednjem hipu pa so me že objeli plameni. Imel sem še toliko moči, da sem skočil na hodnik, tam pa sem se že zgrudil nezavesten. Le toliko še vem, da sem z rokami zakrival obraz pred plameni, ki so me objeli. Kaj se je zgodilo pozneje z menoj, o tem ne vem ničesar. Zavedel sem se šele v bolnici. Sprva je bilo strašno. Nič nisem slišal ne videl. Tudi bolečine so bile grozne. Šele sedaj mi je malo odleglo in polagoma gre na bplje.«

c Akademija celjskega Sokolskega društva v Rogoški Slatini. Sokolsko društvo v Celju bo priredilo v proslavo 10 letnice vladanja Nj. Vel. kralja Aleksandra v nedeljo 16. t. m. ob 20.30 telovadno akademijo v gledališki dvorani zdravilišča v Rogoški Slatini.

c Ljubljanski mesarji in bivši celjski ključ. V Ljubljani se vrši živahna borba za znižanje cen mesa. Kakor poročajo listi, so ljubljanski mesarji pristali na uvedbo sistiranega celjskega ključa za določitev prodajnih cen mesa. Celjski ključ določa, da smejo mesarji na ceno žive teže pri volu I. vrste pribiti še 95%, da krijejo stroške. Cena, ki jo plača mesar v Ljubljani za vola I. vrste, znaša kvečjemu 6'50 Din. Če prištejemo 95% pribitka, dobimo 12'70 Din. Če se upošteva, da je cena kož padla, in zaokrožimo to vsoto navzgor, dobimo ceno 14 Din za kg prvovrstnega volovskega mesa. Tako ljubljanski listi. V Celju plačujejo vole po 5 do 5'50 Din. Kako prodajno ceno dobimo v Celju, če upoštevamo celjski ključ, si naj naši čitatelji sami izračunajo. Objavljamo gornje podatke ne da bi hoteli s tem kakorkoli škodovati mesarskemu stanu.

c Pokopališče v mestnem parku. Prejeli smo: V »Novi Dobi« in kakem drugem listu, ki ga »Geschäftssinn« še ni popolnoma pokvaril, sem že nekajkrat bral o našem mestnem parku, ki izgleda sedaj kakor kako vojaško pokopališče. Tam ti stoji kol pri kolu,

ob kolih pa so neke rastline z različnimi cvetovi. In na kolih so klaverno sive tablice z neumnimi napisi. Da je zadeva še bolj žalostna, je vmes še kak lep napis, ki pa ni umesten za naše čase in kraje. — Tako se zaletavajo v park ljudje, ki jim ne gre v glavo, da je kaj takega danes pri nas mogoče. O, je mogoče, zelo mogoče! Tako čustvovanje in ravnanje tistih, ki po parku vedrijo in oblačijo, je pristen dunajski biser. Saj se ena žlahtna rožica imenuje celo »Perle aus Wien«. V interesu javnega reda in miru bi bilo, da takih reči ne bi več objavljali, ker bi znali rušiti »svetovni mir«. Li niste videli, da se ena stvarca ginljivo imenuje »Weltfrieden«? Bojimo se, da smo zopet zabredli v I. 1860., ko so razni narodnjaki in prvaki bili začeli kaliti »nemško idilo«.

c Zbliževanje narodov. Prejeli smo: V pondeljek ob desetih. Po ulici Matije Gubca ti korači fantič. Dal bi mu kakih deset let, tistemu, ki ga vzgaja, pa petindvajset drugih. Fantek Slovenec — žvižga na ves glas »Gott erhalte« ali morda celo »Deutschland, Deutschland...«, ker imate obe himni isti napev. Za kako drugo javno funkcijo ta deček pri nas ne bo; kaj ko bi ga postavili v mestni park?

c Kdo sta divjaka? S strašnim hru-pom sta prebudila o pol eni v noči od nedelje na pondeljek dva precej pijana divjaka vse ljudi v Miklošičevi ulici in sosednjih hišah. Pred seboj sta gnala nekega človeka, ki sta ga tepla, suvala in valjala po tleh po mili volji. Ko so se začeli preplašeni stanovalci zgražati in se za napadenega zavzemati, sta jim ta divjaka vse povprek grozila, se obregala ob Marijo, preganjala gromske strele, klicala vse na korajžo, preklinjala vsakemu jedno mater in zarod v peto koleno ter tulila tako, da so bojni pohodi rajnih Indijancev v primeri s tem le plaho sušljanje v spovednici. Ko je bil napadeni možak tako zdelan, da se ne bi dalo nič več primekniti, je prišel od nekod stražnik, ki pa je prireditev zamudil. Kajti slišal je pač, da je nekje nekaj strašnega, a kot novinec se v ulicah ni znal takoj orientirati. Junaki noči so pobegnili. Dalo pa se bo dognati, kdo je bil v gostilni tako bojevitno razpoložen. Popisati se vse ne da; kaj takega je treba videti in čuti.

c Smrtna kosa. V celjski bolnici so umrli: 6. t. m. 40 letna žena cinkarniškega delavca Ana Jančičeva s Teharja in 2 1/2 meseca stari Franc Bole, sinček letniškega paznika iz Celja (Prešernova ul. 10), v soboto 8. t. m. 64 letna Neža Železnikova s Teharja, žena delavca v štorski železarni in 61 letni delavec Ivan Klančnik iz Kokarja, v nedeljo 9. t. m. pa 74 letni brezposelni sluga Oton Barilli iz Celja. V soboto 8. t. m. je umrla v Zavodni (Cesta na grad 28) 74 letna posestnica Ana Špornova, v Trnovljah 26 pa 70

malem... No, pa danes boš dal ti za liter, kaj? Hoch Österreich!« je dejal bolj tiho, »za gospode oficirje je denarja dovolj — civilist v zaledju je pa pes in če bi se upal malo zalajati, ga švrknje z bičem po gobcu! Če ni zadovoljen, da sme stradati ob krušnih, mesnih, sladkornih in ne vem še kakšnih kartah, pa naj crkne! Ali ni res tako?«

»Res Janko«, sem dejal, »a danes bosta tudi vidva civilista deležna vojaških dobrot. Brez krušnih, mesnih in tobačnih kart!«

Odvil sem zavojček in začel dajati na mizo: velik kos šunke, sira, škatljo sardin, lep bel kruh, pa žemljice in kos pogače. Oče pa je potegnil iz notranjega žepa svojo dozo in mu jo ponudil preko mize.

»Vzemí, Janko«, je dejal ves vesel, »takšnih danes še naš glavar ne kadil!«

»Za božjo voljo, ali je mar konec vojske?« je vzkliknil Janko, gledal do brote na mizi in vrtel lepo rumeno Operas med prsti. Prizgal sem mu jo in globoko je potegnil vase.

»To so nebesa!« je vzkliknil in potegnil še enkrat in še in še...

Naenkrat pa je vzel papir mojega zavilka in pokrtil z njim jestvine, ki sem jih bil razvrstil na mizo.

»Greh je, da dajemo pohujšanje s temi stvarmi. Lahko kdo pride in ti ne veš, česa je zmožen gladen človek.«

Prišla je točajka in naročil sem liter vina. In tako smo sedeli pod senčnim drevesom in se spominjali preteklih lepih časov in ugibali o bodočnosti. Vstajali so pred nami oni krasni dnevi velikih bojev za ravnopravnost in svobodo, ki smo jih bojevali v Celju pred vojno, spominjali smo se vseh naših praznikov, pred sabo smo videli može in fante, ki so danes razkropljeni po vseh mogočih frontah, ki pa nosijo vsi, v svojih srcih — Lešničarjev strup. In gledali smo v bodočnost: trdno smo bili prepričani, da prihaja dan, vsa znamenja kažejo, da se bodo megle razkropile, da bo vstalo solnce iz zastrupljenih src — na jugu bo zažarela zarja in kakor ogenj bo vstalo solnce vsem lačnim, teptanim in zagrenjenim...

»Vsi so govorili tako kot govoriš ti«, mi je dejal Janko ves srečen, »vsi ki so bili zadnje čase na dopustu... Na fronti se maja — dan prihaja!«

In zažvenketali so kozarci.

Tedaj je zaropotal onkraj Savinje pod gradom vlak, zažvižgala je lokomotiva in dolga vrsta vagonov, polnih

vojaštva, brez konca in kraja se je vozila proti jugu.

»Ze zopet!« je dejal Janko, »danes že dvajseti, odkar sedim tukaj... vse je tiho, nikdo ne vriska: to nekaj pomeni... Lačna in onemogla telesa so dovzetna za bacile in strupe... In gorje tlačiteljem, če bo strup začel delovati!...«

Do večera smo sedeli na gričku pri Grenadirju in ko smo odhajali proti mestu, nam je bilo lahko in prijetno pri srcu.

* * *

Minila so leta in vojne je bilo že davno konec, moj oče je že dve leti spal svoj večni sen na krasnem okoliškem pokopališču, ko sem prišel v Celje, da ostanem tukaj, če Bog da. Pa so se pričeli novi boji, dostikrat smo se razočarani spominjali na dobo svojih sanj o svobodi in bratstvu, dostikrat smo z boleščjo v dušah morali priznati, da smo še daleč od bratstva in da smo si bili svoj čas že bližji vljub sužnosti, v kateri smo živeli... Kolikrat sva z Jankom govorila o tem! Nekoč sva se spomnila tudi Grenadirja in cigare in kolača in šunke in — strupa...

»Tokrat smo zastupljali mi — vrgli

smo v mlada srca seme jugoslovanske zavesti, seme ljubezni do istorodnih bratov, ono seme, iz katerega naj vzklije nekoč sreča in veličina svobodne in močne države. Zagorijo naj vsa srca v veliki ljubezni in ni ga, ki bi nas mogel premagati. Danes pa so vstali drugi zastupljevalci, ki vcepajo sovraštvo v srca brata do brata in ta strup je nevaren. Tem bolj naj zagori naša ljubezen, en sam ogenj naj bodo srca treh bratov...«

Tudi on je moral okusiti marsikakako življensko razočaranje, kakor mi vsi, ki smo otroci one dobe — a ostal je idealist in je ponesel svoj nauk v osrčje naroda. Usoda je hotela, da so od tujca plačani zastupljevalci z zločinsko zahrbtnostjo ubili njega, ki je bil ves prožet ljubezni. Zažgali so njegovo blago srce, ki je zgorelo na pragu onega mesta, kamor je bilo od zgodnje mladosti usmerjeno njegovo oko. Njegov pepel smo prinesli v Celje in ga položili v domačo zemljo tam, kjer spava že toliko naših ljubih in dragih.

Odpočij si, Janko, ti zlato, za pravo bratsko ljubezen zgorelo srce!

Oglašujte!

letna posestnica Marija Pilihova. N. p. v m.!

c **Novi telefon rešilnega oddelka** Prostovoljnega gasilnega društva v Celju ima številko 1. Stranke, ki žele prevoz bolnikov in ponesrečencev z rešilnim avtom, naj se odslej poslužujejo nove telefonske zveze.

c **Premovanje konj.** V ponedeljek 10. t. m. dop. se je vršilo na Glaziji premovanje kobil, žrebet in žrebic. Prignali so 41 živali. Nagrade so bile razdeljene v skupnem znesku 5000 Din. K tej vsoti je prispevala banska uprava 2000 Din, sreski kmetijski odbor v Celju 2000 Din in sreski kmetijski odbor v Šmarju pri Jelšah 1000 Din. Kakovost prignanih živali je bila v splošnem srednja.

c **Ogenj v Medlogu.** V nedeljo 9. t. m. okrog 13.30 je nastal v hiši posestnika Gračnerja v Medlogu ogenj, ki so ga pa v par minutah prispeli gasilci z Lopate in Babnega kmalu pogasili. Celjskim gasilcem, ki so tudi hitro prispeli, ni bilo več treba stopiti v akcijo. Če bi se bil ogenj razširil, bi bila najbrž pogorela še štiri poslopja, ki so v neposredni bližini hiše.

c **Požar na Glinškem pri Celju.** V petek 7. t. m. okrog pol 22. je treščilo v gospodarsko poslopje posestnika Martina Košca na Glinškem pri Škofji vasi. Dva domačina, ki sta spala v gorečem posloppju, sta se komaj rešila. Živino so rešili, vse drugo pa je zgorelo. Gasilci, med njimi celjski in gaberski, ki so se takoj odpeljali na kraj požara, niso mogli do gorečega poslopja, ker tja ne vodi z državne nobena cesta. Škoda znaša 50.000 do 60.000 Din in je le deloma krita z zavarovalnino.

c **Aretacija.** V ponedeljek 10. t. m. zjutraj so aretirali na nekem kozolcu v Zavodni 20 letnega Franca Rifla, ki je zasledovan zaradi dveh tatvin, izvršenih v Št. Juriju ob juž. žel. Rifla so izročili okrožnemu sodišču.

c **Dve tatvini koles.** V četrtek 6. t. m. opoldne je bilo ukradeno iz veže poslopja OUZD v Vodnikovih ulici delavcu v kemični tovarni Karlu Kovaču iz Pečovnika 800 Din vredno kolo, v soboto 8. t. m. dopoldne pa je nekdo izmaknil neko kolo iz neke veže v Miklošičevi ulici.

c **Otrok najden.** 6 letnega posestnikovega sina Ivana Veternika iz Lokrovca, ki se je 6. t. m. izgubil na cesti pri Trnovljah, so našli v soboto 8. t. m. zdravega blizu Gaberja in ga poslali staršem.

c **Poskušen samomor na železniški progi.** Izletniki, ki so se včeraj v večernih urah vračali po cesti, ki pelje z Babnega preko Lave na Ljubljansko cesto, so imeli priliko opazovati nekega osamljenega moškega, ki se je dalje časa s povešano glavo opotekal v okolici ceste, in sicer vedno v bližini železniške proge, ki vodi v Sa-

vinjsko dolino in ki križa tik za Stigerjevo vilo omenjeno cesto. Ko je bilo pričakovati, da se bo vsak čas približal osebni vlak, ki pelje okrog pol devete v Savinjsko dolino, se je obupanec viegel tik km 2 železniške proge ob tračnice tako, da mu je vrat ležal točno na tračnici in je v tem stanju pričakoval smrt. Ker je imel vlak nekoliko zamude, je smrtni kandidat dozdevno zaspal. Ker pa je ležal na nasipu v beli srajci, ki se je jasno odražala od temnega ozadja, je ponovno vzbudil pozornost pasantov železniškega prelaza. Vendar bela gmota pri večini ni naredila večjega vtisa, ker niso poznali okoliščin in so ga najbrže zamenjali s kilometrskim kamnom. Spoznati človeško telo pa kljub pred kratkim izvršeni elektrifikaciji okolice ni bilo mogoče. Slednjič je neka v bližini stanujoča dama, ki so ji prilike bolj znane, opazila nenavadni predmet in stopila bližje. Samorilec pa se ni hotel odstraniti niti na dobrohotno prigovarjanje niti na grožnje. Slednjič je dami uspelo avizirati sosede, ki so ravnatko zaman poskušali odvrtiti neznanca, v katerem so naposled spoznali trgovskega slugo Martina V., od njegovega naklepa. Ko se je bližal iz mesta zakasneli vlak, je nekaj krepkih rok s silo odstranilo obupanca, ki se je vedel docela mirno in premišljeno. Šele mimo sopihajoči vlak ga je nekoliko omajal. Pomirjen, pa še vedno s sklonjeno glavo se je podal proti svojemu domu. Kot vzrok svojemu naklepu je navedel družinske razmere.

James Oliver Curwood:

Podarjeni obraz

Roman

Poslovenil Boris Rihteršič

Šele ko je dogovoril, je opazil, da je pobledele rdečica veselja na njenih licih in ugasnilo veselo svetlikanje v njenih očeh. Bolesno napete črte so se zarisale na njenem obrazu. Čutil je, kakšne občutke je to v njej zbudilo. Videla je zadevo v drugačni luči. Svetoval ji je, naj izrabita nesrečo druge ženske, da prideta do svoje lastne sreče, in njeno žensko srce je to ponudbo odbilo. Občutek sramu ga je obšel, ki ga je hotel potlačiti. Šlo je za njegovo življenje.

S prsti se je krčevito oklenila njegove roke. Njene oči so blodile v daljavi. Videl je samo, da je barva skoraj popolnoma izginila z njenega obraza. V njenih očeh se je iskril nov ogenj. »Ali je bila zato razburjena in blede, ali so bile zato njene oči tako prestrašene?« je rekla tiho in ponovila njegove lastne besede. »Zaradi te kitajske pošasti, Šan-Tunga, se je to zgodilo? Ker ima nad njo neko moč, kakor si rekel, ker...«

Nenadoma je iztrgala roko iz njegove, da je prestrašeno planil pokoncu. Njene oči, ki so se še pred nekaj trenutki tako blago in vdano vtapljale v njegove, so bruhale ogenj. »Če tega prekletega zasovraženega vruga ne odpraviš, ga bom jaz!»

Teško je soplja, ko je stala pred njim. Ni bila več mirna, tenkoboka, vitka srna, kakor pred pol ure, bila je goreča, hrabra bojevalka; razburjena ženska. In nič več je ni pretresal strah, zdaj je bil ponos in junaška pripravljenost, da bi bila vredna njega. Bila je Connistonova sestra in kakor Conniston. Še celo zdaj, ko je videl, da se njegovi načrti razblinjajo v

nič, je široko razklenil roke, in s hitrostjo in strastjo ljubezni se mu je vrgla na prsi. Tesno sta se oklenila in poljubil jo je na ustnice.

»Verjemi mi, da spravim tega zasovraženega hudiča s pot, še prieden odideva odtod,« je rekel. »Lahko mi verjameš, draga!«

XVIII.

Wallie, ki ni maral očitkov zaradi mrzlega kosila, je našel Keitha in Mary Josephino na klopi pod brezami in ju za božjo voljo prosil, naj prideta v hišo. Pristavil je, da je kosilo »prava mojstrovina«.

Potem sta se pogovarjala o svojih nadaljnjih načrtih. Mary Josephina pri kavi, Keith pri smotki. Keith je mnogo obljubljal in je menil, da bo morda že zelo hitro, pod gotovimi okoliščinami celo že danes Šan-Tunga odpravil. Ko so ga božali ponosni, nežni pogledi Mary Josephine, se mu ni zdela nobena naloga pretežka, in nestrpen je bil, da bi že lahko šel na delo. Ko pa je smotko pokadil do polovice, je prišla Mary Josephine okrog mize k njemu, sedla na področnik njegovega stola, se privila k njemu in božala s prsti njegove lase. Tedaj ga je minila vsa želja po Šan-Tungu in najrajši bi bil za zmeraj, večno obsedel tako. Spet je ležala njegova roka na njenih lepih plečih in njegovo srce je utripalo kakor preobložen motor. Na koncu ga je morala Mary Josephine opomniti na njegovo nalogo. Toda ni ga pustila prej, dokler mu ni ponudila svojih ustnic za poljub, stoječ na prstih in z rokami opirajoč se njegove rame. Cela armada za njegovim hrbtom ne bi bila mogla Keithove hrabrosti še bolj utrditi kakor ta poljub. Zdaj se je sramoval izgovorov, previdnih namigovanj in prikritih groženj. Odločil se je, da pojde naravnost proti cilju. In prva pot ga je vodila v Kirkstonov dvorec na griču.

To pot je prišel samo do vrtnih vrat. Opazil je

Lastna knjigovoznica

izvršuje vsa v njeno stroko spadajoča dela, kakor vezanje knjig, zapisnikov, molitvenikov itd. Ljudske knjižnice imajo popust.

ZVEZNA TISKARNA

V CELJU

Tvrdba FR. STRUPI v Celju

nudi cenjenemu občinstvu kozarce za vlaganje in vkuhavanje sadja v vseh oblikah in velikostih, aparate in toplomere svetovne znamke REX po tovarniških cenah. - Hkrati priporoča svojo bogato zalogo stekla in porcelana, prvovrstnih čeških šip, zrcal, svetiljk, podob in okvirjev. Cene nizke, postrežba točna in solidna.

Žrtve nesreč

V Podgorju pri Braslovčah je v petek 7. m. zašla 19 letna posestnikova hči Marija Zupančeva z desno roko med pogonska kolesa mlatilnice, ki so ji zmečkala več prstov.

8 letni Štefan Dajčman, sin posestnika v Lazah pri Dramljah, je padel 7. t. m. skednja in si izpahnil desno roko v zapestju.

Pasarski mojster g. Franc Kager iz Celja je padel 6. t. m. okrog 20. pri kopanju v Savinji v Liscah na gladkem kamnu tako nesrečno, da si je zlomil več reber.

19 letni Ivan Gaberšek od Sv. Pongraca pri Grižah, rudar v Zabukovci, je padel v nedeljo 9. t. m. na cesti v Grižah s kolesa in si težko poškodoval desno lice.

Vsi ponesrečeni se zdravijo v celjski bolnici.

Namesto venca na grob prijatelju Janku Lešničarju so darovali Dijaški kuhinji v Celju po 100 Din: g. Mastnak Lojze, trgovec Celje, ga. Ana Robek, gostilničarka, Celje in g. Leskovšek Franc, trgovec, Celje.

Dopisi

Konjice

Proslava 10-letnice vladanja našega kralja se bo vršila pod vodstvom občinske uprave s sodelovanjem vseh narodnih društev. Sestanek za določitev sporeda proslave se je vršil v ponedeljek 10. t. m. ob 10. v občinski posvetovalnici. Na sporedu je med drugim bakljada na predvečer 16. t. m. in širša slavnostna seja občinske uprave.

Iz našega železniškega prometa. Medtem, ko vlada kriza v lesni stroki in se naklada dnevno le malo lesa, je izredno živahen promet z granitom s Pohorja. Tako nakladajo te dni 300 vagonov granitnih kock iz Oplotnice za tlakovanje ljubljanskih ulic. — Vlak je v četrtek 6. t. m. iztiril blizu Loč. Zlomila se je pri enem tovornem vagonu os. Vlak je imel zamude 3 ure.

Ponesrečil se je v Zemunu podporočnik-pilot Alojzij Kolšek iz Čadrana. V četrtek 6. t. m. so ga pokopali v Čadramu. Na pokopališče so ga ponesli Sokoli. Pri pogrebu je bilo zastopano združenje rezervnih častnikov. Užaloščenim sorodnikom naše iskreno

Mirjamo Kirkstonovo med grmičevjem na vrtu. Bila je razoglava in lasje so ji polzeli po tilniku in se svetlikali v solncu. Nenadoma se je zavedel, da so bili ti lasje tisto, kar mu je pognalo strup v kri, če si jo je mislil kot Šan-Tungovo last. Če bi bili njeni lasje črni ali celo rjavi, se mu ta misel ne bi bila prav nič upirala. Toda to lesketajoče se zlato je na glas kričalo in tožilo proti takemu skrunjenju, vpilo je celo proti dekletu samemu.

Mirjam Kirkstonova je zagledala Keitha skoraj v istem trenutku, ko je tudi on opazil njo. Prišla mu je hitro naproti. Z njenega obraza je čital, da jo je njegov prihod rešil mučnega pričakovanja.

»Žal mi je, da me ni bilo doma, ko ste prišli, gospodična Kirkstonova,« je rekel in stisnil za trenutek roko, ki mu jo je ponudila. »Sodim, da ste prišli k meni, da bi govorili z menoj o Šan-Tungu.«

Nespodobno je bilo, da je že s prvim stavkom zagrabil stvar v jedru. Vendar pa tudi v svojem glasu ni pokazal, da bi se hotel opravičevati. Videl je, kako se je zravnila; njene oči so ga gledale trdno, močno in srepe, kakor ne bi bila samo razumela njegovih besed, ampak tudi njegove misli.

»Ali niste prišli zato, gospodična Kirkstonova?« Pritrjevalno je pokimala, toda njene ustnice se niso ganile.

»Da bi govorili o Šan-Tungu...« je ponavljal. »Gospodična Kirkstonova, kaj vas muči? Zakaj ne zaupate nikomur, ne McDowellu in ne meni... ali pa...«

Hotel je reči »svojemu bratu,« toda pograbila ga je za roko, in ta nenadna kretnja mu je odsekala besedo.

»Ali je bil Šan-Tung pri njem, pri McDowellu?« je vprašala v grozi. »Ali je bil danes tam? Ali vam je rekel?...« Hitro je zasopla in obstala. Njeni prsti so se krčevito oprijeli njegove roke.

Ali ste že naročnik „NOVE DOBE“?

sožalje, umrlemu br. Alojziju Kolšku pa večna slava.

Osebna vest. Tukajšnji gozdarski referent na sreskem načelstvu g. Fran Terček je bil upokojen in zapusti te dni naš trg ter se naseli v svoji villi v Kranju, kjer bo užival zasluženi pokoj. Gosp. Terček je stara napredna narodna korenina, je že 27 let član Sokola. Želimo mu mnogo let prijetnega življenja v Kranju.

Sokolska prireditev v Zrečah v nedeljo 2. t. m. je uspela vsestransko najlepše. Mnogoštevilno občinstvo sta pozdravila br. Ludvik Vidmar v imenu društva Zreče, starešina br. dr. Mejak pa v imenu župne uprave. Društvu v Zrečah čestitamo k lepemu napredku.

Knjižnica ZKD v Skomarju prične delovati te dni. Za knjižnico je darovala tudi večje število knjig dijakinja Boža Terčkova.

Ustanovitev gozdne in pašniške zadruga v Vitanju se je vršila 7. t. m., te dni sledi ustanovitev zadruga tudi v Oplotnici.

Dobrna. (Telovadna akademija celjskega Sokolskega društva.) V soboto 8. t. m. je gostovalo Sokolsko društvo iz Celja v našem zdravilišču s pestro telovadno akademijo, ki je privabila v park pred Zdraviliškim domom toliko gostov, da tega doslej nismo bili vajeni. Pa so tudi vsi gledalci prišli na svoj račun, kajti točke so bile druga lepša od druge, razen par hib, ki so se zgodile sicer pri ostalih brezhibno izvajanih točkah. Posebno so še zadivile vrhunske vaje članov na bradli in drogu s spremljevanjem vojaške godbe, ki jo je dala zdraviliška uprava brezplačno na razpolago. Spored je obsegal 9 točk in je bil končan po 10. zvečer. Ob koncu programa je še ljudstvo vedno čakalo na nove točke, kar priča, da so z nami vred presenečeni nad tako lepo akademijo, ki je pokazala jedro najboljših telovadcev iz celjskega društva, ki mu gre iskrena hvala za lepi užitek. Želimo, da se zopet kmalu vidimo. Zdravo!

Skalica pri Zabukovju. (K zlati poroki nadučitelja v p. g. Blaža Jurka.) V mraku je počila puška, strel je šel proti nebu, ne namenjen srnjaku ali pa prašiču — šel je kot brzosek k Nevidnemu: Ohrani Ti gospoda Jurka in blago gospo nam v ponos ter narodu skrbnega učitelja, ki ga čuvaš že petdeset let v skupni neskaljeni sreči. Utrnila se je zvezda in globoko šinila po nebeškem svodu. Mrak je legel na Skalico, pustil sem divjad in šel vesel. Dal sem duška veselju in iskrenim željam.

Gotovlje. V četrtek 6. t. m. dopoldne se je vršil pogreb pri Ježici smrtno ponesrečenega veleposestnikovega sina Ivana Jošta iz Gotovelj. Pogreb, ki se ga je udeležilo zelo veliko število pokojnikovih prijateljev in znancev, je vodil od domače hiše do župne cerkve pokojnikov bratranec g. Radovan Jošt. Po slovesnem rekvijemu, ki ga je opravil župnik g. Robert Vaclavik v župni cerkvi, je krenil sprevod pod župnikovim vodstvom na pokopališče, kjer se je g. župnik po žalnem obredu z ganljivimi besedami poslovil od pokojnika. Nato so še govorili zastopniki društev, v katerih je pokojnik deloval z veliko vnemo.

Inserenti, poslužujte se „NOVE DOBE“!

Sport

Celje, 10. avgusta.

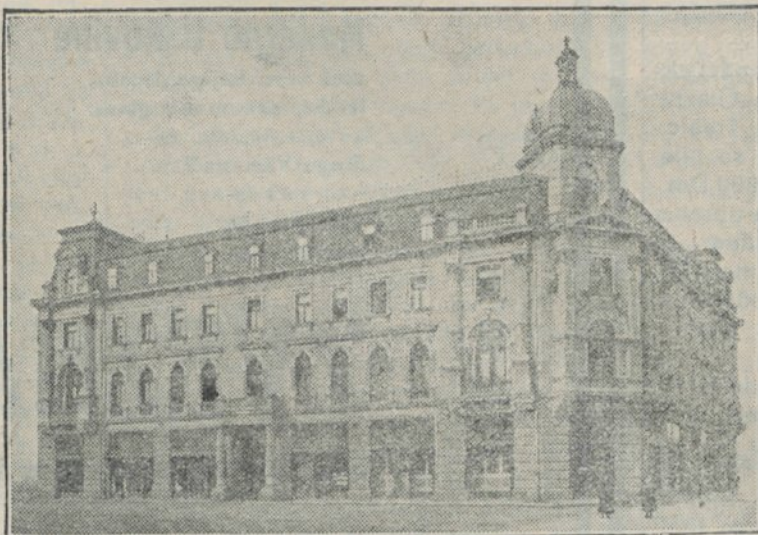
Za včeraj dopoldne napovedana nogometna tekma SK Amaterja I. iz Trbovelj proti SK Celju je morala vsled dispenza slednjega kluba odpasti. Namestu nje se je vršila trening tekma med prvim moštvom in rezervo SK Celja, ki se je končala s pičlo zmago prvega moštva (6:5).

Drugih sportnih prireditev ni bilo in tako je pohitela večina sportnikov v Ljubljano, da tam prisostvuje tekmi Gradjanski: Primorje (3:0). Pri tem opozarjamo, da se nameravajo vsi navdušeni celjski pristaši ljubljanskih rivalov Ilirije in Primorja udeležiti odločilne tekme v nedeljo 23. t. m. v Ljubljani.

Celjska posojilnica d. d. v Celju

**V LASTNI HIŠI
NARODNI DOM**

Kupuje in prodaja devize in valute.

Sprejema hranilne vloge na knjižice in tekoči račun ter nudi za iste popolno varnost in ugodno obrestovanje.

Podružnici: Maribor, Šoštanj

Učenec

se takoj sprejme v brivnici Simonišek Anton, brivec, Celje, Gaberje.

Meblovana soba

s prvovrstno hrano se odda 2 dijakoma ali dijakinjima. Nadzorovanje pri učenju in možnost nemške konverzacije. Naslov v upravi lista.

Mlad fant

se išče za 2 uri lahkega popoldanskega dela. Naslov v upravi lista.

Učenca

s primerno šolsko naobrazbo, uk.-željnega, od poštenih staršev, iz celjske okolice sprejme kolonialna in delikatna trgovina Anton Fazarinc, Celje.

Stanovanje

3 sobno se išče za damski modni salon. Naslov v upravi lista. 2-2

Malinovec

pripravljen iz aromatičnih gorskih malin vkuhan s čistim sladkorjem.

Stara lekarna „Pri Orlu“
Mr. Ph. Ivo Tončič

Celje, Glavni trg — Aleksandrova ul.

Franjo Dolžan Celje

Za kresijo števil. 4

kleparstvo, vodovodne inštalacije, strelovodne naprave

Prevzema vsa v zgoraj navedene stroke spadajoča dela in popravila. — Cene zmerne. **Postrožba točna in solidna!**

Zahvala

Ob prebridki izgubi našega nepozabnega, nad vse ljubljeneega soproga, ateka, sina, brata, strica in svaka, gospoda

Janka Lešničarja

direktorja Oblastne zadruga za poljedelski kredit v Čupriji

se najiskrenejše zahvalujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za mnogoštevilne izraze blagodejnega sožalja in za poklonjeno cvetje in vence. Posebno zahvalo smo dolžni izreči čast. duhovščini, sreskemu podnačelniku g. Klobčiču, magistratnemu ravnatelju g. Šubicu, predstojniku mestne policije g. Pušu, zastopnikoma upravnega odbora in uradništva Oblastne zadruga za poljedelski kredit v Čupriji gg. Petroviču in Jankoviču, ministru v p. g. dr. Kukovcu, predstavnikom uradov in društev, Sokolu, pevcem za ginjivi žalostinki, gg. Prekoršku, Petroviču in Jankoviču za presrčne poslovilne besede ob grobu, železničarski godbi v Celju in sploh vsem, ki so nam s svojim sočutjem stali v prebridki uri ob strani in spremili milega pokojnika na njegovi zadnji poti.

CELJE, dne 8. avgusta 1931.

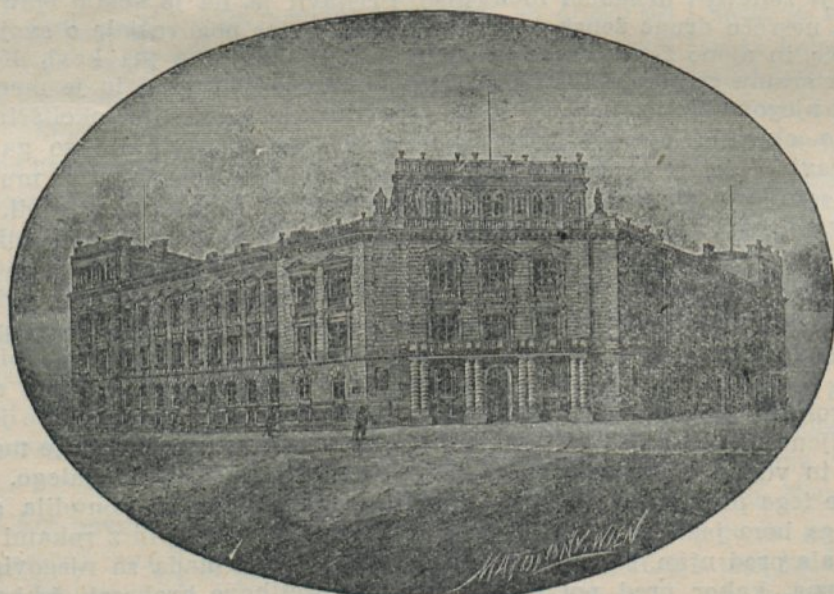
Globoko žalujoča rodbina

Najvarneje in najugodnejše se nalaga denar pri pupilarnovarnem zavodu, ki že obstoja 64 let

Celjska mestna hranilnica

v CELJU, KREKOV TRG (v lastni palači pri kolodvoru)

Prihrankom rojakov v Ameriki, denarju nedoletnih, ki ga vlagajo sodišča ter naložbam cerkvenega in občinskega denarja posveča posebno pažnjo.

Hranilnica daje posojila na zemljišča po najnižji obrestni meri. Vse prošnje rešuje brezplačno.

Za hranilne vloge jamči poleg še mesto Celje z vsem premoženjem in vso davčno močjo.